

Κάνε άλμα
πιο γρήγορο
απο τη φθορά
Οδ. Ελύτης

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΣΕΛΛΑΔΙΤΩΝ ΑΡΤΑΣ - ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 15 - ΑΘΗΝΑ 105 52 ΕΤΟΣ 6ον - Αρ. Φύλλου 37 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1988

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑ

Αξιος

«Ο Δήμος Άρτας, Σωματεία, Σύλλογοι, Κοινοότητες, ο τοπικός Τύπος, ζητούν με επιμονή και αξιώνουν να τοποθετηθεί Μητροπολίτης Άρτας ο Αρχιμανδρίτης Ιγνατίος Αλεξίου, που γεννήθηκε στα Ραδοβύζια Άρτας».

Αυτά γράφουμε, πρωτοσέλιδα, φέτος, στο φύλλο 34 Μαΐου - Ιουνίου, γιατί αυτό πιστεύαμε κι εμείς.

Με την εκλογή του και την τοποθέτησή του, στις 15 Νοεμβρίου, ως Μητροπολίτη Άρτας, θέλουμε να πιστεύουμε πως ΔΕΝ θα είναι ο Δεσπότης, αλλά ο Άξιος, ο Υπεύθυνος, ο Σύγχρονος Επίσκοπος, το πρότυπο διακονίας, που με στοργή, θέληση και κατανόηση θα αγκαλιάσει και θα πονέσει για προβλήματα της Μητρόπολης Άρτας.

Τα χωριά του περιμενουν, πακτικά, όχι μόνον για να χοροστατεί, αλλά να κάθεται, να ρωτά, να ακούει, να βλέπει, να μαθαίνει.

Έτσι, οι λύσεις θα είναι σωστές, αντέχουν, έτσι θα προφέρει, έτσι θα κερδίσει την εμπιστοσύνη, την εκτίμηση και το σεβασμό του ποιμνίου, έτσι θα μείνει Άξιος! Αμήν.

Ευχαριστήρια

Ευχαριστούμε όλους που πρόθυμα πρόσφεραν και πολλά και αξιόλογα δώρα για τη λαχειοφόρο αγορά στον επίσιο χορό της Αδελφότητας, στις 6.1.89. Τους χωριστούς μας: Κώστα Α. Καλλιάνη, Κώστα Χ' Παπαπάνο, Θεόδωρο Ι. Παπαπάνο, Βασίλη Κ. Σαπρίκη, Τάκη Α. Σαπρίκη, Λίνα Δ. Σαπρίκη.

Ένα ξεχωριστό ευχαριστώ, στους μη Σελλαδίτες.

Ενημέρωση

Πολλά, πλούσια και αξιόλογα τα έντυπα, εφημερίδες και περιοδικά που εκδίδονται στην Άρτα.

Από όλους μας, πρέπει τακτικά να διαβάζονται πολλά, και, πολλά τοπικά έντυπα. Ποτέ, μια ποτέ, κανένα ή καθόλου!

Η τοπική, η πλατειά, η πολυπλευρή, η σωστή ενημέρωση, βοηθάει τον καθένα μας να διαμορφώνει δίκη του γνώμη. Να ζει τις χαρές, τους καημούς, τα προβλήματα και τους προβληματισμούς της περιοχής μας. Έτσι θα βοηθήσουμε, έτσι θα αυτοβοηθηθούμε. Θα είναι ακόμα μια συναισθηματική μετάγγιση.

Δεν είναι κρίμα, άδικο και εγκληματικό, να αυτοκαταδικαστείς.

★ (Συνέχεια στη σελ. 3)

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΑΣ

Με αφορμή την τελευταία και κακοκαιρία που πλήττει τη χώρα μας, φυσικά και την περιοχή μας, σε μικρότερο βαθμό, μου δίνεται η ευκαιρία να ξαναφρονιμω στη μνήμη μας, μερικές χρονολογίες και ημερομηνίες, που σημειώθηκαν σπάνια μετεωρολογικά φαινόμενα με τρομαχτικές ζημιές στην οικονομία του χωριού μας.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, 26 ΟΚΤΩΡΙΟΥ 1939

Φοβερός κυκλώνας με πρωτοφανή έξαρση στην περιοχή μας. Ξέσπασε τις πρωταρμεσινές ώρες. Σαρώθηκαν κυριολεκτικά σκεπές σπιτιών και καλυβιών. Αποσπάστηκαν τσίγκινα προστεγάσματα, με παραλίγο θύμα τον Πάνο Καλαμπόκη. Σαρωνίζθηκαν δέντρα: ελιές, σκαμνιές, μυγδαλιές κ.ά.

Όταν το κακό σταμάτησε, ο κόσμος έψαχνε να βρει τα σπύρια του (χρεώδη) στους κήπους, τους δρόμους και τις αυλές των άλλων, γιατί είχαν τη συνήθεια να τ' αφήνουν στις αυλές και τα δέματα (τοίχους) από έλλειψη χωρητικότητας του σπιτιού. Οι μάστοροι είχαν πολλές μέρες δουλειά για να σκεπάσουν ή να σέρνουν (επισκευή σκεπής) τα σπύρια του χωριού μας.

ΓΕΝΑΡΗΣ ΤΟΥ 1942

Χιόνι πρωτοφανές για την περιοχή μας. Είπαν οι μεγάλοι, ότι ήρθε από τη θάλασσα, αλλιώς δε θα μας έπαινε. Ήσαν 40 ως 50 εκατοστά ύψους κι έμεινε άλειωτο πολλές μέρες. Στα ξερβά

(ανήλια, βορεινά) περίπου ένα μήνα.

Πολλά από τα περιβάλλοντα (πορτοκαλιώνες) που φυτεύτηκαν στις δεκαετίες του 1920 και 1930, καταστράφηκαν ολοσχερώς στις περιοχές: Βαρκά, Καραντζιάδια, Χαλβάδια, Βόϊβοντες και Λόγγου.

1η ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 1953

Έπειτα από τριώρη καταρραχτώδη βροχή, τις πρωινές ώρες, 8 ως 10, που παραιξένεινε τον κόσμο του χωριού μας, ένας σίφουνας ξέσπασε στα βορειοδυτικά του χωριού μας, στο ρέμα της Σπηλιάς.

Το άγριο θηρό σάρωσε καλαμπόκια και φασόλια στις περιοχές: Γεννιάτια, Αλώνια, Χαλιάδες και Βαρκά.

2 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1964

Πρωτοφανής πλημμύρα στον «βασανισμένο» κάμπο μας. Οι περιοχές από τις εργατικές κατοικίες Άρτας, μέχρι την Κόπρινα, κι από τους πρόποδες των χωριών μας, μέχρι τη Βαλαώρα, έγιναν θάλασσα... απέραντη. Το ύψος του νερού ξεπέρασε το μέτρο σε μερικές περιοχές.

Πνίγηκαν ζώα, διακινδύνεψαν άνθρωποι και ανατράπηκαν αυτοκίνητα ΙΧ και της συγκοινωνίας στην εθνική οδό προς την Άρτα, ευτυχώς χωρίς θύματα. Η πλημμύρα στοίχισε την απώλεια πολλών περιβαλόντων λόγω σημερινότητας.

ΓΕΝΑΡΗΣ 3 ΩΣ 4 ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 1979

Δρομύτατο ψύχος παραλύει τα

πάντα. Η θερμοκρασία κυμάνθηκε από 7—12 βαθμούς κάτω από το μηδέν και βάσταξε περίπου 15 μέρες.

Καταστράφηκαν από ρίζα (τελείως) σχεδόν όλα τα περιβάλλοντα των Σελλαδίων και αρκετά της Δημίνης και του Κομποτίου. Από τότε ο κάμπος μας άρχισε να ερημώνεται.

ΜΑΡΤΗΣ 1986

Από τις 3 ως τις 9 Μαρτίου δρομύ ψύχος, που κυμάνθηκε από 3 ως 7 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Από 10 ως 12 Μαρτίου ελαφρές χιονοπτώσεις, βορραδάκι και ψυχρότερο κρύο.

Πέμπτη 12 Μαρτίου. Χιόνι ύψους 15 ως 20 εκατοστά, που βάσταξε μέχρι τις 15 του μηνός. Από 16 ως τις 20 του μηνός, το κρύο κυμάνθηκε από 3 ως 4 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Τις επόμενες μέρες ακολουθούσε ύφεση και στις 25 Μαρτίου είχαμε ανοιξιάτικη μέρα.

Η κακοκαιρία του Μαρτίου είχε σαν αποτέλεσμα την καταστροφή της ανθοφορίας της ελιάς, των εσπεριδοειδών, των ανοιξιάτικων καλλιιεργειών και την απώλεια μικρών και μεγάλων δέντρων. Το απρόβλεπτο της αγροτικής οικονομίας. Οι καιρικές συνθήκες.

ΜΕ ΤΙ ΝΑ ΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

Όταν ο Σπείσιππος έπαθε παρόλωση των ποδιών, ο Διογένης τον συμβούλεψε να αυτοκτονήσει.

— Δε ζούμε με τα πόδια, αλλά με το νου, του απάντησε εκείνος.

ΧΡΗΣΤ. Η. ΣΕΡΡΙΑΝΝΗΣ

ΕΙΡΗΝΙΚΟ
ΤΟ 1989

ΜΕ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΗ
ΑΝΘΡΩΠΑΓΑΠΗ

Συμπαράσταση

Ανθρωπιτιά παγκόσμια εκδηλώθηκε, στο δρόμο των σεισμιόπληκτων Αρμενίων, που θρηνούν 55.000 νεκρούς.

Να κτίσει ορφανοτροφείο, που σφρόθηκε η Αυστρία, χώρα από τα άλλα εφόδια.

Θρήνος ανθρώπινος, αγκαλιάσμένος από ολόνοιχτη, ολόχρηστη ανθρωπιτιά.

Ραιντεβού διάσωσης. Κράτη, Οργανισμοί, εκατομμύρια άνθρωποι, δώσαμε το Παρόν!

Ως και εκπαιδευμένους σκύλους, με προσωπικό διάσωσης, έστειλαν πολλές χώρες.

Πάμπολλα παιδιά, δώρισαν το χριστουγεννιάτικο κουμπαρά τους, αυτό το δικό τους δώρο.

Ιατροφαρμακευτικό υλικό άφθονο, ρούχα και χρήματα πολλά.

Ας μη λέμε και πιο πολύ, ας μη θέλουμε, να παρουσιάζουν τον άνθρωπο ιδιάφορο, άπονο, στον ανθρώπινο πόνο. Το αντίθετο μαρτυρούν τα γεγονότα! Έχουμε ανθρωπιτιά και την εκδηλώνουμε!

Παράδεισος

Την επικίνδυνη μείωση της παραγωγής εκπαιδύμων μυθοπλασίας, που αποτελεί τον κορμό ενός εθνικού προγράμματος και ότι η αναλογία κατά κατηγορίες προγραμμάτων είναι σε βάρος του «ελληνικού», από τα προγράμματα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας Τηλεόρασης, επεσήμαναν όλα τα καλλιτεχνικά σωματεία, σε συνεδρίασή τους στις 30 Νοεμβρίου.

Σήμερα, μια εποχή επαναστατικών ανακατατάξεων σε όλους τους τομείς, που οι αξίες χειμαζονται, επιβάλλεται η ευαισθητοποίηση, επαγρύπνηση, εγρήγορση, σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, να περιωστούμε ότι και όσο μπορούμε από την εθνική μας κληρονομιά, την πνευματική και πολιτιστική μας ταυτότητα.

Ν' αντισταθούμε στην αλλοτρίωση, στη σύγχρονη και συγχρονισμένη πολιτοκρία.

— Αληθινός παράδεισος η ελληνική καλλιτεχνική, καθαρή μερική, δημιουργία.

Ας διατηρήσουμε, ας αξιοποιήσουμε, ας χαρούμε, ας απολαύσουμε αυτή την εθνική, πο

★ (Συνέχεια στη σελ. 2)

★ (Συνέχεια στη σελ. 2)

Ένα δέντρο, μια ζωή

Απ' την ώρα π' αντικρύζουμε τη λαμπρότητα του ήλιου μας αγκαλιάζει μια φύση, που την χαϊδεύουν οι εποχές με χρώμα κι αρώματα, μια φύση που την έφτιαξε ο Θεός με σοφία και μεράκι για τη δική μας ζωντάνια, ομορφιά κι απόλαυση στο λίγο χρόνο που θα μείνουμε πάνω στη γη με την πνοή στα χείλια.

Πνοή, μια μικρή λεξούλα που σκορπίζει την ύπαρξη, το μεγαλείο της Δημιουργίας. Πνοή, που δροσίζει το πνεύμα στ' άκουσμα της κι ανατρίχιαζουμε ακόμα και στη σκέψη αν σταματήσει να υπάρχει. Πνοή, που στον αιώνα μας δγαίνει με κό

πο απ' τα στήθια, πνιγμένη από τη βρωμιά που πολιτισμού κι αναζητάμε με λαχτάρα την πνοή κάποιου δέντρου, του δάσους, για να ενισχύσουμε τη δική μας την αρρωστημένη.

Όμως αυτό το δέντρο που μεγαλώνει με το νέκτωρ της γης κι ομορφαίνει τη μίζερη ζωή μας, το κόβουμε για να βάλουμε στον ιερό του χώρο τσιμεντένια άχαρα κελλιά για ζωντανούς νεκρούς.

Το δέντρο, που όταν σωριάζεται στο χώμα απ' τη δική μας σκευωρία, δακρύζει απ' τον πόνο και τ' αγέρι παίρνει το βρογχετό που στα ουράνια, παρακαλώντας το Δημιουργό να

το λυτρώσει κι αν ξεχαστεί σε μίαν άκρη, αργοπεθαίνει κι απ' τις τελευταίες σπινθήρες του χυμού του φυτρώνουν πάνω στο κουφόρι που τρυφερά φυλλαρέκια, σπέρνουν δείγματα της ύπαρξής του, μέχρι να σπαραγγίξει και παραδοθεί στο μαρτύριο του.

Ανέμελοι, όλα απλήστια, εγωισμοί κι απονιά, κάιμε το δάσος, αυτό τ' αλόδωρο, ολόζωντο βασίλειο, τη μόνη μας επιβίωση, σαν να κάιμε τα σκουπίδια μας, για να εξυπηρετήσει περιστασιακές καταστάσεις των λίγων σε δάρος των πολλών. Το δάσος, που όσο το

